



Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 7.

Juli

1917.

Solnedgangstabel for Danmark.

I Maanederne Juli, August og September gaar Solen om Fredag Aften ned som følger:

Juli:		August:		Septbr.:	
Den 6. Kl. 8.50	Den 3. Kl. 8.11	Den 7. Kl. 6.48			
" 13. " 8.44	" 10. " 7.56	" 14. " 6.31			
" 20. " 8.35	" 17. " 7.40	" 21. " 6.11			
" 27. " 8.23	" 24. " 7.23	" 28. " 5.53			
	" 31. " 7.06				

Stedet for Aarsmødet i Aalborg.

Det er lykkes for os at leje Højskolehjemmets Sal, Boulevarden 27. Salen er i Stueetagen og Indgangen til den er gennem Porten. Højskolehjemmet ligger paa Aalborgs Hovedgade, kun et kort Stykke fra Fernanegaarden. Det er en prægtig Sal og vil blive et fredeligt Sted at afholde vore Møder.

De Aarsmøder, som allerede er afholdte, har været særskilt gode. Vi ser hen til vort kommende Møde med stor Forventning. Kjære Søsken, lad os komme med Hjerterne rigtig forberedte paa at modtage store Velsignelser! Tiderne er saadanne, at Herren er ved at gjøre store Ting for sit Folk. Joel 2, 21. Disse store Ting har deres Begyndelse i vor personlige Erfaring. Det gjælder om at overvære omtalte Møde og faa det bedst mulige Udbytte af, hvad en saadan Sammenkomst indbærer for os. Min inderlige Bøn er, at dette maa blive et vellykket Møde for enhver, som kommer.

A. G. Christiansen.

Et interessant Tilfælde fra Japan.

Fra Japan sender Br. B. P. Hoffman følgende Beretning:

En ung Dame, som har haft en meget usædvanlig Erfaring i Forbindelse med Sandheden, har netop sluttet sig til os. Da hun endnu var meget ung, blev hun optaget i en Missionskole tilhørende et andet Samsfund og har anvendt mange Aar paa at faa en kristen Uddannelse med det for Dje at afslutte den i Amerika for derefter at vie sit Liv til Missionsarbejdet. Ved at læse Bibelen paa egen Haand under Opholdet paa Skolen blev hun overbevist om, at den syvende Dag og ikke den første er Sabbat, og besluttede at holde den. Uden at kjende en eneste, der troede som hun, vedblev hun at holde Sabbaten i 13 Aar. Hun plejede at tilbringe Dagen paa sit Værelse med at læse Bibelen, og om Søndagen læste hun sine Lektier til Mandagen.

Hun kom saa til Kobe og begyndte at læse i et teologisk Seminarium for Piger. Det varede ikke længe, før hun paa en Maade, der aabenbart vidnede om Forsnuets Styrelse, kom til Kundskab om vort Samsfund og vor Virksomhed. Hun fik ikke Lov til at forlade Skolehjemmet for at gaa til Møder om Sabbaten, men benyttede ellers enhver Anledning til at komme til os og lære mere om Sandheden. Hun indsaa klart, hvad hendes Pligt var; men de lokkende Tilbud, som blev givet hende paa Seminariet, og hendes Higen efter at udføre et Arbejde, som kunde vinde Anerkendelse i Verden,

paaførte hende en kjær aandelig Kamp, som varede i flere Maanedes. Overbevisningen om, hvad der var Sandhed, sejrede imidlertid til sidst, og hun besluttede sig til at forene sig med Guds fidsste Menighed.

Netop ved samme Tid havde ogsaa hendes Forlovede, som opholdt sig over 600 Kilometer derfra, faaet Oplysning om Sandheden ved en af vore japaniske Missionsarbejdere. Dette har ført til, at de nu som Mand og Hustru læser i vor Skole i Tokio med det Maal for Øje at gaa ud og forkynde Budskabet om Frelserens forestaaende Komme til deres Landsmænd. Da jeg paa en Rejse nylig saa dem i Tokio, fortalte hun mig med Taarer i Øjnene, hvor lykkelig hun var ved at have saa mange Brødre af samme Tro efter at have holdt Sabbaten i Ensomhed i saa lang Tid. Al Vren tilkommer Gud, som virker paa vidunderlig Maade for at samle sig et Folk.

Et liberalt Tilbud.

I Dagene 12te—19de April sidstleden holdt Bestyrelsen i den nordamerikanske Afdeling af Generalkonferensen Møde i Huntsville, Alabama; i Forbindelse hermed blev der ogsaa holdt flere Møder af Generalkonferensens Bestyrelse. Ved et Fællesmøde af disse to Bestyrelser drøftede man paa ny Spørgsmaalet om Tid og Sted for Afholdelsen af det næste af de store Møder, som saavel i Generalkonferensen som i den nordamerikanske Afdeling ifølge tidligere fattet Bestemmelse skal finde Sted hvert fjerde Aar. Man enedes om følgende Beslutning:

„Efter som San Francisco Convention League ved sin Sekretær Mr. Robert L. Webb venligt har stillet til vor Naadighed Udstillings-Auditoriet i San Francisco, oplyst og opvarmet, og tilbudt os at benytte dets talrige Komitéværelser samt Pibeorglet, alt sammen uden nogen Bekostning for os, og har tilstillet vort Samfund en hjertelig Indbydelse til at afholde det næste Møde af Generalkonferensen og den nordamerikanske Afdeling af samme i San Francisco, være det

Unbefalet, 1) at vi modtager dette venlige Tilbud og afholder de forestaaende Møder i Generalkonferensen og den nordamerikanske Afdelingskonferens i San Francisco, Kalifornien.

2) At Tiden for Afholdelsen af disse Møder bliver den 29de Marts til 21de April 1918.“

Trofast og Enfoldighed i Tjenesten.

Den trofaste Prædikants Gjerning er ingen Leg. Det kræver alvorlig, utrættelig Bestræbelser at frarivste Fjenden hans Bytte. Men Gud vil staa sine Tjenere bi i det Arbejde, han selv har betroet dem. Uanset alle Prøvelser og Vanskeligheder, som en Kristi Udsending maatte møde, er det hans Forret at fremlægge dem alle for Gud i Bøn. Han kan græde mellem Forhallen og Alteret og bede: „Herre! Spar dit Folk, og giv ikke din Arv hen til Skjændsel.“ Og ved Gransking af Skriften og ved at kjæmpe alvorligt i Bøn kan han blive „en Arbejder, som ikke behøver at stamme sig, som rettelig deler Sandheds Ord“.

Da Discipleene arbejdede ved Genesareths Sø, sagde Kristus til dem: „Følg mig, og jeg vil gjøre eder til Mennefteskiffere.“ Naar Evangeliets Gavn fastes ud, bør man vaage ved Garnet med Taarer og alvorlig Bøn. Lad Arbejderne bestemme sig til ikke at give Slip paa Garnet, førend det er blevet truffet i Land med Frugten for deres Arbejde. Undertiden kan de med Peter blive nødt til at sige: „Vi har arbejdet hele Natten og har intet faaet;“ men endnu lyder Mesterens Befaling ligesom den Gang: „Kast Garnet ud paa den højre Side af Skibet.“ Arbejd i Tro, saa vil Gud give Fremgang. Selv om vi til Tider kan blive forlagte, naar vi ser, hvor mange Hindringer der er i Vejen for at leve et kristeligt Liv, og hvor langfomt Guds Værk synes at gaa frem, saa er vor Pligt uforandret den samme.

Prædikantens Pligt er ikke fulden, naar han har forkyndt Sandheden fra Talerstolen. Som en Hyrde for Hjorden bør han drage Omfjerg for Faarene og Lammene, søge efter de fortabte og vildfarende og føre dem tilbage til Faarestien. Han bør besøge hver Familie ikke blot som en Gæst for at nyde godt af deres Gæstfrihed, men for at sætte sig ind i hvert af Familiens Medlemmers aandelige Tilstand. Hans egen Sjæl maa være fyldt med Guds Kjærlighed, og da vil han ved Venlighed og Jørefommenhed kunne finde Vej til alles Hjerter og virke med Held for Forældre og Born. Det tilkommer ham at udsaa Sandhedens Sæd ved alle Bænde. Lad ham søge at holde Menigheden i Live ved at undervise dens Medlemmer om, hvorledes de kan samarbejde med ham for Synderes Omvendelse. Dette er en klog Plan for en Leder at følge, og

Resultatet vil vise sig at blive langt bedre, end hvis han forsøgte at udføre alt Arbejdet alene.

Til alle vore Prædikanter onsker jeg at sige: Opnuntre eders Søfende til at slutte sig til eder i eders Gjerning. Alle Gaver og Talenter i Menighedens skal sættes i Virksomhed. Lad enhver Tilbøjelighed hos en hvem som helst til at øve en kontrollerende Indflydelse lægges bort. Nogle har staaet i Fare for at ville bestemme til Punkt og Prikke, hvad denne eller hin Person skulde foretage sig. Lad Herren gjøre dette og vejlede sine egne Tjenere. „Vi er Guds Medarbejdere; I er Guds Alger, Guds Bygning.“ Giv Herren Plads til at bruge Menneskenes Sind. Giv Arbejderne rigelig Frihed til at virkeliggjøre Guds Planer i Overensstemmelse med deres Brødre. Dette vil spare de saa for meget Overarbejde. Lad de stærke Karaktertræk, som vilde lede til, at man vil kontrollere andre, blive blodgjort ved Kristi Naade. „Det samme Sindelag være i eder, som og var i Kristus Jesus.“

Fra den højeste Myndighed kommer denne Befaling til os som et Folk: „Gjør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene; men over dig skal Herren oprinde, og over dig skal hans Herlighed ses.“ Kristi Naad vil være over alle, som vandrer med Gud i Hjertets Ydmyghed.

En stadig Bestræbelse for at fremme personlig Gudsfrugt bør komme til Synne i al vor offentlige Virksomhed. Det er vanskeliggere at naa Menneskenes Hjertener nu, end det var for tyve Aar siden. Man kan fremholde de mest overbevisende Argumenter og Syndere alligevel tilsyneladende være lige saa fjernt fra Frelseren som nogen Sinde før. Prædikanterne bør ikke holde den ene Prædiken efter den anden udelukkende om doktrinære Emner. Praktisk Gudsfrugt bør indflettes i ethvert Foredrag.

Dvel ikke ved de negative Spørgsmaal, der maatte opstaa, men søg at faa fat paa positive Sandheder og faa dem fæstet i Sindet ved meget Studium og alvorlig Bøn og Hjertets Hengivelse. Hold eders Lamper brændende, og lad de klare Straaler lyse, saaledes at Menneskene ved at se eders gode Gjerninger kan blive ledet til at herliggjøre eders Fader, som er i Himlen.

Den store Lærer holdt hele Sandhedens Plan i sin Haand, men han oplod den ikke i sin Helhed for Disciple. Han aabnede for dem kun saadanne

Emner, som var af Betydning for deres Fremskridt paa Vejen til Himlen. Der var mange Ting, som hans Visdom ledte ham til at bevare Tausshed om. Ligesom Kristus tilbageholdt mange Ting for sine første Disciple, fordi han vidste, at det da var umuligt for dem at forstaa det alt, saaledes holder han ogsaa nu mange Ting tilbage fra os, fordi han kender, hvor begrænset vor Forstand er.

Naar vi fristes til at svinge os op over Sandhedens Enfoldighed, saa trænger vi til at studere Kristi Læremetode. Vi behøver at lære at tale lige saa enfoldigt, som Kristus talte — saa enfoldigt, at det lille Barn og den ulærde kan forstaa os. Det var den enkle Naade, hvorpaa Kristus fremholdt Ordet, som drog Hjertene til ham. Han talte med Overbevisning og Kraft. De højtstaende og nogle af Ypperstepræsterne og de Overste troede paa hans Ord.

Vi skal virke, som Kristus virkede, vi skal gaa frem med Forsigtighed. Vi skal ikke fremholde Idéer, der er i Strid med det Lys, Gud har givet os, ej heller skal vi følge en Fremgangsmaade, der ikke er i Overensstemmelse med hans Vilje. Lad os træde i Kristi Fodspor. Naar vi følger ham, vil vi kunne vide, at vi vandrer paa Lysets Sti.

E. G. White.

Frugter af vor Litteratur.

(Følgende Paragraffer er taget af et Brev, som vi har modtaget fra Dr. N. B. Town, der som vore Læsere maatte ved, for Tiden befinder sig paa en Rejse i fremmede Verdensdele i Litteraturvirksomhedens Interesse. Brevet er skrevet fra Ny Zealand. — E. W.)

Brødrene har set nogle gode Resultater af Udbredelsen af vor Litteratur i Ny Zealand. For omkring 17 Aar siden solgte en Agent et Eksemplar af Bibellæsninger til en fremragende Jernvarehandlers Fru i Auckland. Manden var en af de rigeste Mænd i Byen. Fire Aar senere, da en ung Mand ved Navn Donald, som var Medlem og Aktieholder i et stort Forretningsfirma, der drev en omfattende Handel med de omliggende Der, gik sammen med den rige Jernvarehandlers Datter og eneste Barn, fortalte den unge Piges Moder Hr. Donald, at hun havde en Bog, som maatte kunne interessere ham, og saa gav hun ham Bibellæsningsbogen, som hun havde kjøbt af Kolportøren. Saa snart Hr. Donald

begyndte at læse Bogen, blev han overbevist om Sandheden og vilde have begyndt at holde Sabbaten, inden en Maaned var gaaet, hvis det ikke havde været for den bitre Modstand, som han mødte hos sin Forlovede og hendes Moder. Han vedblev imidlertid med at læse. Efter en Tids Forløb blev han gift med den unge Dame, og omtrent fire Aar efter, at han først havde faaet Bogen, indtog han sit faste Standpunkt for Sandheden. Han har rigeligt af denne Verdens Guds og har været en stor Hjælp for Menigheden i Auctland, som han tilhører. Han er nu Forstander for Menigheden. Hans Svigermoder havde ikke læst Bogen og vidste derfor ikke, hvad det var, hun gav ham, og hun har siden mange Gange onsket, at hun havde brændt Bogen i Stedet for at lade ham faa den.

Br. W. P. Pascoe, Formanden for en af Konferencerne i Ny Zeeland, fortæller en interessant Beretning om, hvorledes han og hans Familie kom til Kundskab om Sandheden. I 1905 fandt han paa Gaden et sonderrevet Stykke af Bladet The Bible Echo, hvori der stod en Udfordring fra en jodisk Rabbiner til Kristne om at bevise, at Søndagen var Sabbat. Dette gav Stedet til, at han begyndte at studere Sabbatsspørgsmaalet. I det samme Aar folgte en af vore Kolportører et Eksemplar af „Betragtninger over Daniels Bog og Aabenbaringen“ til en Nabo, og Br. Pascoe laante Bogen af denne. Han og andre i hans Faders Familie læste Bogen, og som Folge heraf begyndte otte af de ti Medlemmer i Familien at holde Sabbaten i 1907, forend de nogen Sinde havde hørt Tale om Syvende-Dags Adventister.

Et andet interessant Tilfælde: For flere Aar siden sendte en Søster Traktaten „Henvisninger til Skriften“ til en af sine Slægtninge, en Hr. Codling. Til at begynde med skjænkede de den kun ringe Opmærksomhed, og da de omtrent et Aar senere skulde flytte, blev denne Traktat sammen med en Del andre Papirer og Blade kastet ud. Nogle af disse Papirer blev imidlertid senere samlet op for at bruges til Fyld i Kasserne under Pakningen. Da de atter var kommen til No, fandt en tyttenaarig Søn i Familien denne Traktat i en Kuffert. Han begyndte at læse den, og nogle Dage efter sagde han til sin Moder: „Moder, jeg tror, at hvad denne Traktat indeholder, er Sandhed. Den siger, at den syvende Dag er Sabbat, og henviser til Skriftsteder, som beviser det.“ Han begyndte saa at læse den for Familien. Indtil

den Tid havde Faderen ikke været en Kristen, men Læsningen af denne Traktat overbeviste ham og ledte ham til Omvendelse, og hele Familien antog Sandheden — Sabbaten, Tienden, Sundhedsreformen og alt blot ved at læse denne Traktat.

Saaledes faar vi nu og da et Glimt at se af, hvad der udrettes ved vor Litteratur. Jeg tror, at vi vil faa mange interessante Erfaringer at høre af denne Slags hisjet, som vi aldrig faar noget at vide om hernede. Lad os blot være trofaste i at udsaa Sæden i Tillid til, at Gud paa sin egen Maade vil give Vækst.

Erfaringer i Sydafrika.

Langkloof, som ligger i den østlige Del af Provinzen Kap i Sydafrika, er en frugtbar Dal omkring 160 Kilometer lang og paa nogle Steder 3—5 Kilometer bred. Det smukke Landskab og den frugtbare Jordbund har trukket mange Mennesker dertil, og Jernbanen, som løber derigjennem, gjør det muligt for Landbrugerne at tjene godt.

I den øverste Del af Dalen begyndte for omtrent fjorten Aar siden en indflydelsesrig Landmand at læse Bibelen, og dette førte til, at han begyndte at holde Sabbaten. Han begyndte ogsaa at virke for andre, og det lykkedes ham at faa flere af sine Slægtninge og Venner til at følge hans Eksempel. Denne Mand døde for et Par Aar siden.

I Begyndelsen af Aaret 1916 kom Br. de Beer til at rejse gennem dette Distrikt paa sin Motorcykel. Paa en af Gaardene blev han spurgt, om han havde truffet nogen af de Mennesker, som „holder Søndag om Lørdagen“. Ved nærmere Forespørgsel fik han at vide, at de boede ikke langt derfra, og han besluttede derfor at tilbringe den næste Dag, som var Sabbat, sammen med dem. Der blev truffet Arrangement for, at vi kunde holde en Række Møder med disse Mennesker.

Fire Dage efter vor Ankomst dertil begyndte det at regne meget stærkt. Der blev en stor Overflømmelse, saaledes at mange Mennesker druknede, og mange andre blev reddet efter at have lidt meget ondt af Kulde og Sult paa Hustagene og i Trætoppene. En hel Del Ejendom blev ødelagt, og mange blev hjemløse. En stor Del af Jernbanelinjen blev fyldt væk, saa at vi var affaaet fra enhver Forbindelse med Omverdenen. Da ogsaa Landevejene

blev ødelagt, og Markerne var for vaade til, at der kunde udfores Markarbejde, anvendte vi en stor Del af Tiden til at undervise Folket om Sandheden. Den Omstændighed, at Oversvømmelsen indtraf netop paa det Tidspunkt, da vi talte om Forhold og Tilstande i de sidste Dage, bidrog til at forøge Indrykket af de Sandheder, vi forkyndte. De reddede forstod ogsaa, at Gud havde holdt sin beskyttende Haand over dem og deres Ejendele.

Vi var straks klar over, at deres Sabbatsholdelse egentlig kun var en Formfag; thi medens de selv hvilede paa den hyende Dag, saa lod de Tjenerne arbejde som sædvanlig. Men det var ogsaa klart at de nærede et stærkt Ønske om at gjøre, hvad der var Ret; og skjønt de kraftigt satte sig imod ethvert nyt Lærdomspunkt, som vi fremholdt, saa sluttede de sig dog helt til det større Lys, efter at alle deres Indvendinger og Spørgsmaal var bleven besvaret. Da Moderne var forbi, blev en Menighed paa 30 Medlemmer organiseret tilligemed en Sabbatsskole paa 65 Medlemmer. Siden den Gang har flere andre bestemt sig til at adlyde Sandheden og agter at tage Daab ved næste Kvartalsmode.

Disse Menneskers Antagelse af Sandheden vakte, som naturligt var, stort Røre paa Egnen. Den ledende Finansmand i Distriktet, en Fætter til en af vore Menighedstjenere der paa Stedet, brugte af sin Overtalelsesevne for at formaa dem til at opgive Sabbaten. Hans Argumenter havde imidlertid ingen Bøgt hos dem, som havde mere indgaende Kjenndskab til Skriften.

Da alle Argumenter viste sig frugtesløse, tyede man til andre Midler. Til Myndighederne blev der sendt Indberetning om, at vore Brødre overtraadte Søndagsloven ved at arbejde om Søndagen. For omkring tre Uger siden maatte derfor Br. Vermaak møde for Retten for at svare for sin grove (?) Forfølelse. Han var rede til om nødvendigt at gaa i Fængsel for Sandhedens Skyld. Men Dommeren, hvem han nogle Uger i Forvejen havde truffet sammen med i en anden Del af Distriktet, og som havde hjulpet os, da der blev gjort Forsøg paa at hindre vor Virksomhed, indsaa Anklagens Uretfærdighed og afviste Sagen.

Alle disse Erfaringer har bidraget til at styrke Troen hos Brødrene og Søstrene i Langkloof Menighed, og de føler sig opmuntrede til at følge med Budsfabet til dets endelige Sejer. D. F. Farr, B. B. de Beer.

Molde.

Molde, som ligger i Nomsdal Amt og har ca. 3000 Indbyggere, er bekendt for sin Naturskønhed. Her har vi den nordligste Menighed i Vestnorge. For ca. 12 Aar siden rejste jeg forbi dette Sted, men da fandtes der ingen Syvende-Dags Adventister der. Det var derfor en stor Glæde for mig at besøge Søskende dersteds og tilbringe nogle Dage sammen med dem. I Molde har vi trofaste Søskende, som glæder sig i Sandheden. Det er interessant at høre deres Erfaringer fra den Tid, de fik se Lys i Guds Lys for godt tre Aar siden, da Br. Orn-Nerem og Søster Andal virkede der. Herren har velsignet disse fjære Søskende paa mange Maader, siden de tog Korset op for at følge Jesus i alt. Flere af dem har bygget sig Huse, som ligger saa smukt lige ved den friske dejlige Furukskov. Til en af disse havde en fremmed forleden udtalt sin Forundring over, at de kunde bygge sig Hus, efter at de var blevet Adventister. Det maatte vel have været for og ikke efter? Det er jo manges Opfattelse, at den, som bliver Adventist, bliver fattig og har vanskeligt ved at klare sig. Men hvad kan ikke Herren gjøre for dem, som itoler paa ham? Det gaar, som Profeten siger i Ej. 61, 9: „Alle, som ser dem, skal kjende dem, at de er en Sæd, Herren har velsignet.“

Søskende i Molde er virksomme. Der er flere, som snart kommer til at forene sig med Menigheden som en Frugt af deres Arbejde. Det er godt at se Søskendes Interesse for at faa andre med. Maatte vi faa meget mere af denne Mand!

For min Del blev jeg personlig velsignet i Molde, og vi fik tillsammans erfare Guds Velsignelse ved Ordets Betragtning.

Herren har været god mod os ogsaa i Alesund. Her er mange overbeviste om Guds Vilje, og vi haaber, at Herren skal give sit Ord en kraftig Bækst, og at Sjæle maa stille sig under Guds Lovs hellige Fane og med os stride for den Tro, som det engang er overgivet de hellige at stride for. Ved, for os!

Eders i Kristus forbundne

Milia Hoyer.

En Stomagerjvend (Sabbatsholder) kan straks faa Arbejde, og en Dreng antages i Lære, hos Stomager Vilh. Johansen, Vaaring, pr. Asperup, Fyen.

En Hilsen.

Kjære Søskende og Venner i Norge!

Da jeg nu har forladt mit Fædreland og min Stilling som aktiv Leder af Barnearbejdet i Kristiania Menighed, føler jeg det som en kjær Pligt at sende alle de kjære Søskende og Venner, som har været interesserede i mit Arbejde, min hjertelige Hilsen og Tak for al Venlighed og al Opmærksomhed, den Tid jeg har virket som et ringe Redskab i Herrens Haand for at fremme den Sag, som har været og er mig saa kjær. Jeg vil takke for hver Bøn, der er opendt, og for hvert opmuntrende Smil og hvert venligt Ord, som er blevet mig forundt. Nige Betsignelser er blevet mig til Del under dette herlige Arbejde, og om mine Bønner bliver hørt, skal jeg se en stor Skar af dyrefjorte Sjæle igjen i Guds Nige — Sjæle, der har ligget som en Byrde paa mit Hjerte, og som jeg har baaret frem i Bøn for Guds Trone, Sjæle, som jeg har kæmpet for og elsket.

Det var med tungt Hjerte, jeg forlod min kjære Børneskole, og ingen kan ret forstaa de Følelser, som bemægtiger sig en under saadanne Forhold, uden den, som har gennemgaaet det samme.

Dog, Haabet om Gjenfyn og Troen paa, at vi daglig skal mødes foran Guds Trone, er en Trost.

Jeg vil ønske og haabe, at Børneforeningen i Kristiania fremdeles ved Guds Hjælp vil vokse og trives og blive til Betsignelse.

Kjære Søskende, bed for vore Børn! Den Tid, vi lever i, er meget vanskelig og farlig for alle; men den er ikke mindst farlig for vore Børn. Du unge, og du Barn, bed selv! Hele dit Livs Lykke er beroende af dine Bønner og dit Forhold til Gud; og du bestemmer selv derved dit Ve eller Vel for Ewigheden.

Det er mig ogsaa en kjær Pligt at herigjennem takke dem, som jeg ikke personlig har kunnet naa, for de mange Overraskelser i Anledning af mit Bryllup og min Vortræjse. Tak for Telegrammer og Præsenter og alt! Jeg vil nævne Distriktskonferens, Skandinavisk Bogforlag, Kontorpersonalet, Trykkeriarbejderne og Børneforeningen. Der er endnu mange flere, som kunde nævnes, og de bedes alle modtage vor Tak for al Opmærksomhed. Vi maatte jo saa snart forlade Byen, og det var ikke mulig at overkomme at faa hilse paa alle, for vi drog af Sted.

Aldrig har jeg før forstaaet, hvor højt jeg har elsket dem, jeg nu forlod, og aldrig havde jeg drømt om, at jeg skulde finde Afskeden saa tung; men vi ses igjen!

Vi er nu paa Nyhyttan og vil blive her i ca. fire Maanedere. Hvorhen Rejsen derefter lægges, staar i Herrens Haand.

Vær venlig hilstet fra eders

Laura.



De unges Morgenbagt.

Juli:

Bøn om Befrielse.

17. Sal. 60, 13. 14.
18. Sal. 67, 2. 3.
19. Sal. 80, 20.
20. Sal. 102, 3.
21. Sal. 106, 4. 5.

Om Tilgivelse og Betsøttelse.

22. Sal. 17, 8.
23. Sal. 25, 7.
24. Sal. 25, 11.
25. Sal. 25, 18.
26. Sal. 32, 5.
27. Sal. 57, 2.
28. Sal. 79, 8. 9.

Glæde ved Tilgivelse

29. Sal. 32, 1.
30. Sal. 32, 2.
31. Sal. 85, 3.

August:

Guds Dom.

1. Sal. 9, 9.
2. Sal. 62, 13.
3. Sal. 72, 2.
4. Sal. 87, 6.

Herrens Forjættelse.

5. Sal. 91, 1.
6. Sal. 91, 2.
7. Sal. 91, 3.
8. Sal. 91, 4.
9. Sal. 91, 5. 6.
10. Sal. 91, 7.
11. Sal. 91, 8.

Herrens Forjættelse.

12. Sal. 91, 9. 10.
13. Sal. 91, 11.
14. Sal. 91, 12.
15. Sal. 91, 13.

En amerikansk Missionær fortalte nylig, at han rundt omkring i sit Land har set Træer, hvis Frugt kommer Hedningemissionen til gode. En Landmand har i sin Have et dejligt Æbletræ, hvis Æbler sælges til Fordel for Kinamissionen. En Dame i Florida har et Appelsintræ, hvis mangfoldige gulrøde Frugter er med at skaffe Penge til Menneskeværners Omvendelse paa Sydhavsøerne. En Mand i Kalifornien har et Valnøddetræ, som bærer Valnødder i Massevis til Fordel for Missionen paa Sanfibar.

Dødsanmeldelser.

Søster Caroline Gylbelsø hensov paa Santis Josephs Hospital den 25de Maj 1917. Søster Gylbelsø havde været daarlig i flere Maaneder og kom til sidst til Hospitalet, hvor hun lod sig operere. Operation var meget svær, og hun døde nogle Dage efter. Vor Søster annammede den tredje Engels Budskaab i Holbæk i 1897 samtidig med sin Moder, som endnu lever. Begge sluttede sig den Gang til Holbæk Menighed, men er siden optaget her i Kjøbenhavn. Den afbøde efterlader sig Egtefælle og fem Børn, som alle var tilstede ved Begravelsen, og som dybt savner deres kjære; Hjemmet er saa tomt og stille. Nu gjælder det om at klynge sig til Herren og der faa Trost og Hjælp under alle Banfseligheder. Søster Gylbelsø elskede Herren og Sandheden og søgte altid at fremme dette Værk. Den ene efter den anden bliver lagt til Hvile; hvor godt naar man har det Haab at gjense dem i den første Opstandelse! Mange Søskende og Venner overværede Begravelsen paa Bispebjerg Kirkegaard anden Pinsedag. Undertegnede talte i Kapellet og ved Graven.

M. M. Olsen.

Hvor ofte Dødsengelen kommer med Budskaabet om, at nu maa Vandringstaven nedlægges og Livets Gjerning ophøre, og at nu er Tiden for denne eller hin omme! Søster Andrea Nielsen, Kjøbenhavn, hensov stille og rolig Søndag den 13de Maj efter et langt Sygeleje, først en Tid paa Hospitalet og siden hjemme. Hun var de sidste Uger klar over, at Sygdommen vilde have Døden til Følge, og udtalte sig ofte om, at hun havde det godt med sin Gud, og hun var villig til at dø. Verden havde ikke længere nogen Tilværelse for hende. Søster Nielsen annammede Sandheden i April 1913 og har siden tilhørt Menigheden her i Kjøbenhavn. Budskaabet om Herrens snare Komme var et Emne, hun gjerne vilde dvæle ved og tale om. Hendes efterladte Egtefælle føler dybt Savnet og føler sig saa ensom; dog er han ikke alene. Br. Nielsen har ogsaa lært Herren at kjende og elske. Han sørger ikke som de, der ikke har Haab, men venter snart at mødes med sin Hustru i de retfærdiges Opstandelse. Ved Begravelsen den 19de Maj talte undertegnede om Kristi andet Komme og de retfærdiges Haab til de mange, der var kommet sammen for at følge vor Søster til det sidste Hvilested.

M. M. Olsen.

Br. August Carlson, født i Sverige, og tilhørende Fredrikshalds Menighed, er hensovet. Han havde i længere Tid lidt af Hjertefejl, Bronkitis og Nareforkalkning, som gjorde Livet bevrørligt, da det faldt ham tungt at aande. Br. Carlson var en af de første Sabbatsholdere i Fr.hald. Han annammede Sandheden under Br. N. C. Clausens Virksomhed for ca. 30 Aar siden. Ved sin Død var han 76 Aar gammel og efterlader sig Hustru og flere Børn, hvoraf en Søn er Prædikant blandt vort Folk i Amerika. Begravelsen foregik paa Fredrikshalds Gravlund den 23de Maj. Undertegnede talte i Kapellet og ved Graven.

M. D. Nærem.

Atter er et Medlem af Fredrikshalds Menighed vandret bort, nemlig Søster Alma Severine Olsen, 47 Aar gammel. Hun boede i 3d og har tilhørt Samsundet i syv Aar. Dødsarsagen var Tuberkulose i Musklerne. Efter en paa det katolske Hospital i Fr.hald foretaget Operation i det højre Ben fik hun Rosenfeber. Sygdommen tiltog, og Døden indtraadte den 30te Maj. Søster Olsen efterlader sig Mand og fire Børn, som begræder Tabet af en trofast Hustru og en kjær Moder. Hun var fast i Troen og overladt til Herrens Vilje. Begravelsen foregik paa Solid Gravlund i 3d den 4de Juni. Undertegnede talte i Kapellet og ved Graven.

M. D. Nærem.

Den 31te Maj 1917 blev vi igjen gjort opmærksom paa, at Livets Traad saa let brister. Søster Agda Hansen afgik den Dag ved Døden i sin Moders Hjem i Aulersød, nøjagtig syv Maaneder efter sin Faders Død. Hun var svag i mange Aar og søgte Hjælp paa flere Hospitaler og andre Steder uden Resultat. Under sin Sygdom udviste hun Taalmodighed og Fred. Naar nogen kom for at besøge hende, havde hun altid Smil i sit Ansigt. De sidste faa Aar kom hun sjelden med til Moder, da Kræfterne ikke vilde slaa til. Men hun elskede Sandheden og Guds Menighed. Agda lærte Sandheden at kjende i Vinteren 1909—1910 og har siden tilhørt Menigheden. Hun efterlader sig gode Minder, som er til Glæde og Opmuntring for hendes kjære Moder og Broder. Ogsaa Menigheden mindes hende med Glæde. Nu hviler hun. Forløseren kommer snart, og da vil alle, som har været tro, famles for ikke mere at skilles. Begravelsen fandt Sted den 5te Juni paa Karlebo Kirkegaard, hvor undertegnede talte til dem, der var kommet sammen for at følge vor Søster til sit sidste Hvilested.

M. M. Olsen.

:: Redaktionelt ::

De hidtil afholdte Aarsmøder synes alle at have været meget gode og velsignelsesrige. Vi haaber, at der senere vil fremkomme en Rapport over disse Møder.

Adresseforandring. Eric Arnesens Adresse vil herefter blive Afersgade 74, Kristiania. De, der sender Manuskripter til vore Blade osv., bedes venligst erindre dette.

Dr. A. G. Daniells ventedes ifølge Review at skulle ankomme til San Francisco den 24de Maj. Som vore Læsere ved, har Dr. Daniells været paa en længere Rejse i Osten og herunder besøgt Filippinerne, Japan, Korea, Manchuriet og Kina. Paa alle disse Steder har han overværet store Møder.

„I denne frygtelige Tid, lige for Kristus vil komme igjen anden Gang, maa Guds trofaste Sendebud bære et endnu tydeligere Vidnesbyrd, end Johannes den Døber gjorde. Et vigtigt og ansvarfuldt Arbejde ligger foran dem, og de, der taler behagelige Ord, vil Gud ikke anerkende som sine Hyrder. Et frygtelig Ve hviler over dem.“ — E. G. White.

Teltmøder afholdes nu for første Gang paa Kuba. Teltet er opstillet i en By i Nærheden af Tens Midtpunkt, og Møderne holdes af Brodrene E. N. Johnson og E. W. Thurber sammen med et Par andre Brodre som Medhjælpere. Saavel Besøget som Interessen har været meget tilfredsstillende. Teltet staar paa en Nyggetomt, som Ejeren, en Bankør, har ladet dem benytte gratis.

„**Det sanddrue Vidne** erklærer, at naar du mener, at du i Virkeligheden befinder dig i en god Tilstand, saa staar du i Vekov af alt. . . Skal vi, fordi Kristus bærer et saa skarpt Vidnesbyrd, mene, at han er blottet for hjertelige Følelser mod sit Folk? O nej! Han, som døde for at frelse Menneskene fra Døden, elsker med en evig Kjærlighed, og dem, han elsker, revser han.“ — E. G. White.

„**Den**, der kommer til at staa Kristus nærmest, vil blive den, som paa Jorden har drukket dybest af hans ielovopofrende Kjærlighed. . . den Kjærlighed, der leder Discipelen, ligesom den ledte vor Herre, til at give alt, til at leve og arbejde og opofre endog til Døden for Menneskers Frelse.“ — E. G. White.

„**I Guds Rige** vindes en Stilling ikke ved Favorisering. Den kan ikke fortjenes, ej heller faaes den som en vilkaarlig Gave. Den er et Resultat af Karakteren. Kronen og Tronen er Tegn paa en Tilstand, som man har erhvervet; de er Tegn paa Sejer over Selvet ved vor Herre Jesus Kristus.“ — E. G. White.

Et godt Raad. Ved det i Huntsville i Alabama for nogle Uger siden afholdte Møde af Bestyrelsen i den nordamerikanske Afdeling af Generalkonferensen vedtoges bl. a. følgende, der sikkert har sin Gynlighed og Berettigelse ogsaa udenfor Amerika: „Vi henleder vore Brodres og Søstres, og da navnlig vore Prædikanters, Læreres og Forfatteres Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at udvise Forsigtighed i deres offentlige Virksomhed og Udtalelser og undgaa Overdrivelser, ubegrundede Fremstillinger og Forudsigelser og sensationelle Metoder, ligesom vi ogsaa advarer imod at nære en ukristelig Partiaand.“

Nogle kraftige Piger antages straks til almindeligt, husligt Arbejde paa Sanatoriet i Skodsborg. Henvendelse til Forretningsforener.

To Sygeplejere faar Plads ved Kurbadet i Bergen, den ene straks, den anden til September eller Oktober. Sammesteds Plads straks for en flink Pige. Kurbadet, Bergen.

Vært! Fra 1ste Juli forhøjes Prisen paa Gunkeltseksemplarer af „Evangeliiets Sendebud“ fra 12 til 15 Ore. Fra samme Tid faar Traktat- og Missionsforeningerne 50 pCt. paa de Eksemplarer, som benyttes til Missionsbrug.

Announcer i „Missionsfesteretninger“ kost. 1 Kr. pr. Gang.
Beløbet indlendes samtidig med Annoucen.